

Verwijzing

Dit is een afschrift van het in steno genotuleerde verslag van Bruno Gröning, gehouden op 26 oktober 1950 in de praktijk van natuurgeneeskundige Eugen Enderlin in München.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:
www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, München, 26 oktober 1950

“Ik weet, dat het waar is, ik weet, dat het goed is...”

Gröning laat enkele genezing zoekenden vertellen over hun emotionele problemen.

Bruno Gröning: Ik weet, dat het waar is, ik weet, dat het goed is, als mensen hun hart eens kunnen luchten. Hoe mooi is het, als mensen zich hebben gevonden, om elkaar aan te vullen, te ondersteunen, om hun lijden te delen. Want ik zeg nog steeds: Gedeelde smart is halve smart. Hoe mooi is het, als een mens een mens heeft gevonden, waarbij hij zijn hart kan luchten, helemaal vrij, helemaal ongedwongen.

Neem bijvoorbeeld twee mensen, een huwelijk. Vader komt somber naar huis, hij heeft zorgen, hij heeft narigheid gehad. Hij kan deze zorgen, deze narigheid, die men hem bezorgde, niet kwijtraken, en dan zegt de moeder: *Wat heb je toch?*, en ze vraagt tot dat ze hem er toe kan bewegen, te zeggen: *Zus en zo was het*. Wanneer nu de vrouw slecht is, als ze hiervoor geen begrip kan opbrengen, dan maakt ze de vader bang. Maar als het een vrouw is, zoals ze hoort te zijn, dan zegt ze: *Je hoeft nergens bang voor te zijn, ik ben immers bij je, en wij komen er wel doorheen, laat de mensen maar praten en doen wat ze willen, wij beiden zijn toch samen*. Het maakt niet uit, of dat twee geslachten zijn of één geslacht. Maar zo is het, als iemand zijn hart niet kan uitstorten, dat hij zich geestelijk niet kan bevrijden.

Ik vertel jullie niets nieuws. Toen ik nog een hele kleine jongen was – niet dat ik jullie enge verhalen vertel, nee -, ik vond dit als kleine jongen een beetje vreemd, dat volwassen mensen, ook echtparen enz., die kleine Bruno om raad hebben gevraagd, door dan hun hart uit te storten, wat hun dwars zat, waarover ze zorgen hadden, en ik wist hierin een uitweg, ik heb het niemand verder verteld. In feite, als eerste, was ik verbaasd dat zo'n volwassen personen zo kinderlijk kunnen zijn en zo'n klein kind vragen, ze zijn toch ouder dan ik, dacht ik bij mezelf. Maar ze hebben een persoon nodig, zodat ze zich kunnen bevrijden van al hun zorgen.

Het zelfde, wat ik vroeger al deed, dat doe ik nog altijd. Daarom denk ik dat het vandaag de dag ook juist en gepast is, omdat de tijd dit toelaat, ook van jullie iets te horen. Niet afdwingen, nee, maar als jullie ooit zorgen hebben dwars gezeten, dan vraag ik jullie, stort hier je hart uit. Want ik weet, als jullie zich geestelijk niet van iets kunnen bevrijden, wat jullie bedrukt, dan kunnen jullie niet blij worden en ook niet gezond. Dat is duidelijk. En daarom, jullie hoeven niet allemaal te schrijven, maar wanneer een mens zorgen heeft, zeg het tegen me, spreek met mij van mens tot mens.

Een man meldt zich: Het baart me zorgen, dat ik al een heel jaar geen werk meer heb.

Bruno Gröning: En u zou graag willen werken.

Man: Ik wil graag werken.

Bruno Gröning: En hier bent u een heel jaar mee bezig geweest, omdat ziekte u weerhield. Hier is het zo, dat dit mensenkind daarover bedroefd is, dat hij niet meer in staat is, om andere mensen ook nog gelukkig te maken. Hij schaamt zich ook, dat hij dat niet meer kan, niet meer mag. Want daarmee bent u niet meer tevreden, zo te leven...

Man: Nee.

Bruno Gröning:... je door andere mensen ook nog te laten onderhouden. Maar omdat deze persoon hiermee bezig is, kan hij van zijn lijden niet worden bevrijd. Hierdoor legt hij zich vast. Steeds weer denkt hij hier aan. Maar nu moet een weg gevonden worden. De weg is deze, waar ik zeg: Werp uw last af! Van genezing mag ik hier niet spreken, hoef ik ook niet. Maar denk hier niet over na, wanneer u zegt: ik wil wel, maar ik kan niet! Evenals: ik moet Gröning zien, horen. Hij blokkeert, en het eigenlijke wat hij nodig heeft, krijgt hij dan niet. Nee, ik ga er heen en haal me dat wat ik nodig heb. Zoals: ik ga een winkel binnen. Of de baas of de verkoper aanwezig is of een jong mens, dat pas in de leer is, het maakt niet uit. Hoofdzaak is, dat ik die artikelen krijg, die ik nodig heb. En de zorgen, die u heeft gehad, moet u afleggen. U wordt nooit vrij, kunt nooit gezond worden, als u dit altijd in uw hoofd heeft. Bent u gehuwd?

Man: Ja.

Bruno Gröning: Waar is uw vrouw?

Man: Thuis.

Bruno Gröning: U koopt immers iets, dit wil zeggen, als u dit rechtmatig verkrijgt. Als u dit allemaal begrepen heeft, krijgt u datgene, waarvoor u bent gekomen.

En als u dan thuis bent, zegt u: *Moeder, zie je nu, was ik maar eerder gegaan, jij kon me hiervan niet bevrijden.* In tegendeel, soms heeft zij gemopperd, en dat is datgene, wat haar dwars zit. Maar je zegt tegen jezelf, ik ben mans genoeg, ik wil werken, de ambitie heeft u. – De ziekte moet verdwijnen, en nu moet het nieuwe naar binnen. Niet uiterlijk, maar innerlijk, ook de ziel niet vergeten.

Een vrouw meldt zich: Ik heb mijn enige zoon verloren en verleden jaar is mijn man gestorven. En ik ben alleenstaand en zie niets. Wat kan ik hiertegen doen?

Bruno Gröning: Mag ik u als mens vragen, hoe is het gekomen dat u blind bent? Wanneer begon dit, leefde uw man toen nog?

Vrouw: Ja, hij leefde nog.

Bruno Gröning: Toen had u het al, toen was het er al. En toen kwam zijn overlijden.

Vrouw: Mijn zoon viel 1943 en mijn man stierf verleden jaar. Mijn gezichtsvermogen heb ik verloren in juli 1947.

Bruno Gröning: En hoe hebt u gerouwd om uw zoon, nadat hij in de oorlog gevallen was, toen hebt u zich steeds meer en meer belast, en langzamerhand heeft het gezichtsvermogen steeds meer nagelaten. Achter u zitten twee kinderen, die ook blind zijn. Dat kun je niet aan hen zien. Daar speelt het ook een rol, het gezinsleven, het venijn van veel slechte mensen, die op deze kinderen effect hebben gehad. Als ik dat voor elkaar zou kunnen krijgen de mensen weer blij te maken, dan weet ik ook heel zeker, dat het gezichtsvermogen terug kan komen.

Wat weet de mens, hoe iets dergelijks tot stand komt. Daadwerkelijk door een uitgesproken geestelijk lijden. Toen de moeder haar zoon verloren had, steeds meer instortte, dit heeft toen de oogzenuw aangetast, zodat deze zijn werk niet meer kon doen, zodat groene staar zich kon vormen. En geleidelijk aan heeft ze het ooglicht verloren en tot slot verloor ze haar man. Hier zeg ik: Alle hulp is meegenomen. Maar wie ziet het, voelt dit, want elk mens is tot nu altijd weer op zichzelf aangewezen, heeft er ook nooit naar gevraagd, waar dit vandaan komt. Ik vraag jullie allemaal, en dan zullen jullie zien, dat al jullie lijden gekomen is vanuit het geestelijke. En hier is maar een ding en dat is wat ik altijd weer opnieuw zeg, zoals ook hier bij deze lieve vrouw: Vergeet dit een keer! Dit wil zeggen niet uw familie, niet de zoon, niet uw man, hem niet dood zwijgen, want ik zeg zoals altijd: Hij is niet dood, zijn lichaam is verstijft, maar de ziel en de geest zijn aanwezig, en daarom zouden mensen zich moeten behoeden, over mensen te praten, waarvan het lichaam is gestorven, waar hij op niets meer reageert.

Maar het wezenlijke, het innerlijke, het leven is er toch uit gegaan, omdat dit eruit is gegaan, moet het lichaam dood zijn. Maar dit geeft u geen recht te zeggen dat de mensen dood zijn. Ik zeg nog steeds: Veel mensen die hun leven moesten laten, zowel tijdens de oorlog of het een of ander, deze mensen leven. Jullie weten het niet, jullie zien het niet. Dat is het onzichtbare, dat is het geestelijke. Want hoe is het mogelijk, geestelijk op een mens invloed uit te oefenen. Jullie zelf kunnen dit ook, alleen wisten jullie niet dat jullie door jullie doen en laten de mensen kunnen beïnvloeden. En daarom, omdat de mens dit niet heeft geweten – er zijn mensen onder de mensen, die elkaar niet liggen – het is bij u ook al eens gebeurd, dat u zegt: *Ik kan die mens niet meer zien, dat is een slecht mens, telkens als hij in mijn huis komt, ben ik opgewonden, is er onrust en een oorlog.* Ik zou jullie ontelbare mensen kunnen opnoemen, dat iemand uit hun familie, als deze bij hun is geweest, alleen maar geruzie en strijd veroorzaakt heeft, in hun huwelijk, in hun familielevens, in de hele familie. Zo zijn er enkelen die, waar ze ook maar komen, alleen maar onvrede stichten. Dat zijn de slechte uitstralingen, die de mens heeft, die een goed of een nog goed mens niet verdragen kan. Net zoals u stank bij het eten niet verdragen kunt, zo kunt u deze straling niet verdragen. De mens straalt daadwerkelijk, hij weet het alleen niet. En aan de andere kant zijn er mensen, die men meteen waarneemt, aangenaam zijn. Maar steeds weer wordt de mens onrustig, als er een slechte geest in zijn buurt is, die slechte energie uitzendt.

Wie heeft er nog iets op het hart?

Een man meldt zich: Ik weet niet, of het mag, mijn vrouw erbij te betrekken.

Bruno Gröning: Nee, ik wilde alleen maar gesprekken van mens tot mens. Als ik jullie dit al mee op jullie weg heb gegeven, dan is dit mede voor het geluk van jullie familie.

Voor mij hoeven jullie geen propaganda te maken. Maar doe aan al jullie familieleden en bekenden – ziek zijn ze immers bijna allemaal – een gemeente hartelijke groet. Ik heb hier immers voor iedereen gesproken, daarom heb ik het schriftelijk laten vastleggen.

En datgene, dat jullie hier hebben gehoord, kunnen andere mensen nalezen. En als jullie dat thuis zo mooi kunnen weergeven, dan gaat bij u ook een lichtje branden, want een vonkje goeds heeft ook ieder slecht mens nog in zich. Daarom laat ik niets na, ook de slechte mens, voor zover deze nog slecht was, op het juiste pad te brengen.

Een vrouw meldt zich: Ik lijd aan geestelijke pijn van anderen.

Bruno Gröning: Er zijn mensen, die het niet kunnen verdragen, als ze de een of andere persoon zien, hoe deze lijdt, hoe hij honger lijdt, hoe hij kou lijdt. Zij hebben een hart vol medelijden. Maar ook hier moet ieder mens tegen zichzelf zeggen: *Als ik niet sterk genoeg ben, om hem te helpen, dan moet ik iets loslaten, ik mag me daar niet te erg in verdiepen. Een ding moet ik nu doen, ik moet zelf gezond, ik moet zelf sterk, rijk worden, en wel aan datgene, waarmee ik deze persoon kan helpen.* U kunt hem niet helpen, als u alleen maar medelijden heeft, dan lijdt u mee en dan lijden jullie beiden. En als jullie beiden ziek zijn, dan kunnen jullie niemand meer helpen. Maar u kunt het wel, als u deze weg in slaat, en doordat u zoveel krijgt, wat nodig is, door te zeggen: *Dat ontbreekt de een, de ander, hoe kan ik helpen, hoe kan ik de ander met raad en daad terzijde staan?* Maar zelf eerst naar boven werken. Ik kan als ziek mens geen andere zieke helpen. Dan moet ik eerst zelf gezond zijn.

Een man (Christ) meldt zich: Ik heb thuis ontwrichte familiebanden.

Bruno Gröning: Die kunnen het grootste lijden veroorzaken. De mens voelt zich in zijn directe omgeving niet goed, hij vindt geen rust, hij heeft geen zin om te eten, geen zin om te leven, hij stort in. De mens zal, omdat hij nog een goed mens is en omdat hij fijn gevoelig hiervoor is, bij de ziel genomen worden, en zal hierdoor ellendig ten onder gaan, hij is een puinhoop, want het ene orgaan valt het andere aan. Ik zal jullie dat eens heel helder verduidelijken. Wanneer iemand ontevreden is, dit wil zeggen ontevreden moet zijn, terwijl hij gedwongen wordt onder mensen te leven, die hem niet goed gezind zijn, die slecht zijn, terwijl hij nog goed is, en de goede wil wordt steeds weer aan de kant geschoven, verliest hij als eerste de eetlust. Uiteindelijk voelt hij niet eens meer de honger. De eerste schrik valt de mens op de maag. Dat orgaan valt uit, de zenuwen beginnen, vallen de geest aan, die wordt zwak, verlamd.

Zoals ik gisteravond een vrouw tegenkwam, die zich het leven wilde nemen. Ze had veel gedaan, ze had al alles, maar desondanks geen levensmoed meer, zij heeft me niets gezegd, ze was ongeveer 40 jaar. Ze had ook organische pijnen, die waren verdwenen, maar de vrouw had geen levensmoed meer. In haar leven had ze alleen maar mensen getroffen, die niets hadden nagelaten, haar leeg te zuigen. Ze zei: *Wat kan ik nog doen?* En nu is ze weer levenslustig, vandaag bedankt ze God, omdat ze deze slechte weg niet is gegaan, dat zij zich niet heeft opgegeven. Want ik zeg zoals altijd: Wie zich het leven heeft gegeven, die kan het zich ook nemen. Maar jullie als mens hebben zich het leven niet zelf gegeven. Wie jullie dat heeft gegeven, die kan het jullie ook nemen. En daarom zou het onverstandig zijn, slecht zijn, satanisch, als een mens het waagt, zich van het leven te beroven.

Zelf zag ik het verband, niet dat ik levensmoe was, nee, maar toen ik iets gehoord had – en dit wil ik jullie in het kort uitleggen. Jullie hebben ooit een blad gelezen, waarin een door mij handgeschreven brief was. “Grönings zelfmoord.” Ik hoef geen rekenschap af te leggen. Maar dat was de derde keer, waar ik geen middel onbeproefd heb gelaten. Als het al niet in overeenstemming is met de feiten, dan wilde ik daadwerkelijk uit het leven stappen. Dus heb ik hier een zaak gevolgd. Er waren boosaardige mensen, en ik kan hier niets aan doen, dat ik een keer, toen ik een tijdje rust had, iemand volgde, die juist een brief aan het schrijven was. Ik weet de hele oorzaak, hoe het tot haat is gekomen, en het ontroerende van een persoon, die God gelovig wilde zijn. Deze persoon is een vrouw. Ze had een ongelukkig huwelijk en omdat ze ongelukkig in dit huwelijk leefde, wilde ze een God gelovig mens worden en sloot zich bij een sekte aan en sprak alleen nog van God. Sprak er alleen maar over, maar deed niets volgens de Goddelijke wet.

Wat deze vrouw zich permitteerde, ging te ver. Ze haalde andere mensen erbij, en iemand waagde zelfs, een brief te schrijven, door te zeggen: Dat, wat Gröning doet, is het werk van satan. Ik heb de brief net gelezen, waar hij werd geschreven; ik heb iemand anders meegedeeld, dat net in dit uur een brief werd geschreven, dat mijn doen en laten satanisch is. De brief is op deze dag, op dit uur, in dit huis en zal deze persoon in de handen vallen. Men zal mij niets zeggen van deze brief. Ik deed net alsof ik niets wist, maar had hier wel een getuige voor. En deze persoon durfde het ook niet, mij deze brief te laten zien. En toen heb ik gezegd: “Geef mij de brief, die u een half uur geleden hebt gekregen!”- “Ik heb geen brief.”- “Foei, wat kunt u liegen, ik weet waar deze brief ligt, zo luidt de inhoud!” In de ruimte, waar deze brief lag, deze was gesloten, en zo verstopt, dat niemand deze had kunnen vinden. En ik kreeg de brief na de belofte, dat ik deze dan zou vernietigen. Deze persoon geloofde het zelf niet. Ik heb hem zelf gelezen. Deze mens, die hem heeft geschreven, zijn werkelijk uitgesproken satanische mensen, hetgeen ik bewijzen kan. Toen heb ik een briefje achtergelaten en niets onbeproefd gelaten: “Zo, als ik nu ten onder ga...” – wat ik gedaan heb, wil ik niet zeggen, in ieder geval zou ik dood moeten zijn – “, als ik sterf, dan is dit een werk van satan, ik wil weten waarom. En als ik niet sterf, dan moet ik nog meer doen, dan is het daadwerkelijk het Goddelijke.” Daarom deze afscheidsbrief. Alleen heeft deze persoon er ook nog geld aan verdiend. Ik zeg zoals altijd: Alle goede dingen zijn drie. Zo waar het is, dat er een God de Vader, een Zoon van God en een Heilige Geest is, zo waar is dit ook.

En hier is het nu eenmaal zo, dat mensen ook hieruit een slaatje probeerden te slaan. In plaats van mij te vragen, dan was het meteen juist geweest. Maar ik weet, wat dit veroorzaakt heeft: In Gods naam, niet dat die Gröning zich nog het leven neemt! Net op het moment dat het blad verscheen, was ik in Regensburg en

iedereen staarde me aan: Is dat ook die Gröning, is dat wel de echte, die is toch dood.

Ook ik leg mijn ziel bloot, ook ik weet wat ik moet zeggen, rechtzetten wat de mensen tot nu toe werd wijsgemaakt.

Zelf heb ik me zo beoordeeld, zodat geen mens hieraan nog tornen kan. En juist daarom kan ik ieder mens recht in de ogen kijken. Die ik niet mag, die zeg ik: Ga nu, je moet nog groeien. Dus men gaat, schelden ze toch, ik leef mijn leven.

Een vrouw meldt zich: Mijn man heeft in het ziekenhuis te horen gekregen, dat ik ongeneeslijk ziek ben, en toen ik dit hoorde, werd het veel erger. Van tevoren, toen ik het nog niet wist, kon ik niet lopen, noch werken, maar later werd het nog erger. Dat deed zo'n pijn van binnen.

Bruno Gröning: Ja, ook hier werd weer een nieuw geestelijk lijden opgeroepen. In plaats dat men de mens kracht en moed geeft, wordt hem het leven ontzegd. Heeft deze persoon u het leven gegeven, heeft hij het recht, reeds uw levenseinde te bepalen? Hij geeft u toch ook zo niets. En hoe smerig en slecht kan iemand zijn, de medemens de laatste levensmoed te nemen. Dat heb ik de mensen altijd weer gezegd, dat hij hier geen recht toe heeft, evenals de artsen. – In tegendeel, men moet deze mensen nieuwe levensmoed geven. En wanneer ik het weet, dat iemand een uur of twee, drie of tien uur of in de komende dagen zal sterven, dan zou ik het nooit durven te zeggen, u leeft nog zo en zo lang. Want dat zijn de ergste uren, die men een mens mee op zijn weg kan geven. In tegendeel, ik heb soms de artsen nog bij de hand genomen, als ik werd gevraagd, om er heen te gaan, en ik heb de persoon pijnvrij gemaakt. En toen heeft hij dat zelf ervaren en gezegd: *Sterven moeten we ooit allemaal, ik weet dat een Goddelijke kracht aan het werk is, ik weet dat deze Goddelijk kracht mij heeft bevrijd van mijn jarenlange pijnen, en nu is het sterven voor mij gemakkelijker geworden.*

Vandaag hangt de mens nog zo aan het leven, maar als hij weet, wie de dood is, dat deze onze vriend is, zou hij er anders over denken. Daarom hoeft men niet bang te zijn voor de dood. Maar het is schrijnend, wanneer men zegt: Ongeneeslijk, je leeft niet lang.

(Gröning vraagt dan, tegen wie van de aanwezigen heeft men gezegd dat hij ongeneeslijk is. Er melden zich ongeveer tien.)

Deze personen, die verder van de menselijke kant geen hulp meer kunnen verwachten, heb ik toen gezegd: Deze mensen wil ik helpen. En als ik zeg,

wie geeft wie het recht, mijn aangeboden hulp aan deze mensen af te wijzen. Als een mens plotseling op de grond valt, gaat men er onmiddellijk heen, helpt hem omhoog, is dat verboden? Net zoals ik weet, voor de persoon die daar is gevallen, zorgt niemand, ik ben erbij, ik help, dat mag ik. Alleen wordt dit hier miskend. Eerst deze mensen, waar niemand voor zorgt, die niet meer te helpen zijn, die wil ik immers het eerst helpen. Daarom hoeft u niet wanhopig te zijn. Stop, denk er niet meer aan!

Plotseling werd ik in een ziekenhuis geroepen door een arts, die daar met een jonge vrouw kwam en verzocht mij naar een zieke te komen. Daar was een tweede arts en als derde kwam de arts van het ziekenhuis. In deze ruimte lag een mensenkind van 24 jaar, dat zwaar aan astma leed en alleen nog met spuiten in leven gehouden werd. Dit mensenkind was niet zover verzwakt, als men haar het niet gezegd zou hebben: Enkel dagen, alleen nog door de spuiten in leven te houden. Bovendien heb ik het volgende gezegd: “Hoe bent u aan dit boek gekomen?” – “Ik heb geen boek”, zei zij. Niemand zag dit boek. Onder haar deken lag een boek. Ik zei: “Staat u mij toe...”, reik onder de deken, en haal er een boek vandaan, sla het open en daar was de dood afgebeeld. “Hebt u dit hier gekregen?” Zij zegt: “Ja.” In plaats dat men een mens weer gelukkig maakt, in tegendeel, wordt hij aan de andere kant ook nog vergiftigd. Zo ook hier, waar men zegt: Ongeneeslijk. En zo ook bij veel andere personen.

De dood is onze vriend, zoals het mijn beste is.

De “ongeneeslijke”vrouw: Het moet beter worden, het is vanzelf gekomen, moet ook weer vanzelf weggaan.

Bruno Gröning: Zoals de natuur uit zichzelf haar werk doet, zo golvend gaat het ook bij de mensen, hier zo, daar zo, al naar gelang waar de mens zich bevindt, in welke tijd hij leeft. Tijd van oorlog is een zware tijd, tijd van nood, tijd van ellende. Als u zich in een klein groepje mensen bevindt, die allemaal ziek zijn, dan kunt u ook niet gezond zijn. U heeft rust nodig, zorg van gezonde mensen.

Wie heeft er nog iets op het hart?

Christ: De commissie van artsen heeft mij dol gemaakt: Arbeidsongeschikt.

Bruno Gröning: Ik ben een ander mens, ook ik heb lang en plat op de buik gelegen. Ik vertel geen onwaarheid, ik heb het niet nodig om te liegen. Het liggen was nodig, en wel hele negen maanden. Zoals zieken in bed liggen, nee, dat was teveel voor me. Want met het bed ben ik niet op de wereld gekomen, ik ben naakt op de wereld gekomen. Ik was nog een jong mensenkind en heb hele negen maanden op de

grond doorgebracht. Ik liet me niet eens een hemd aantrekken, alleen maar zachtjes mee instoppen. Moeder verlangde van de arts dat ik in een ziekenhuis zou worden gebracht. Hij zei: “Dit heeft geen zin, op weg er naar toe sterft hij toch.” Dit heb ik gehoord, maar heb mij hier niets van aangetrokken. Ik heb alleen maar gedacht, jij arm klein menskind, wat weet jij. En wat voel ik. Vandaag voel ik mij als een menskind van achttien jaar. En zo ook bij veel andere ziekten. Ook ik was verlamd, kon mij ook niet bewegen. Ik heb alles moeten doormaken. Is niet erg, ik heb de moed niet verloren. En juist uit eigen ervaring kan ik jullie dit meegeven. En daarom wijk ik hier ook niet van af.

Ga toch eens gewoon voor de lol door een ziekenhuis. U hoeft niet eens het ziekenhuis in te gaan, let alleen maar eens op met uw helder menselijk verstand en dan kijk er eens naar:

[*Kleine stenografische leegte*]

Jullie krijgen een nieuwe geestelijke belasting door jullie gevoel van medelijden, jullie lijden mee. Vergelijk dit met een zichtbaar voorwerp. Zolang jullie in de hoek zitten en huilen en bezorgd zijn over het lijden van jullie kind, is het onmogelijk, als er een derde bij komt en jullie wil helpen, jullie dit lijden af te nemen. Jullie horen niet, jullie hebben je er zo in begraven, daar komt niemand bij.

Een man meldt zich: Mijn moeder stoort zich er erg aan, dat ik zo uit de oorlog ben thuisgekomen. Zij heeft zoveel medelijden.

Bruno Gröning: Dan zeg tegen uw moeder, dat ze u niet helpen kan, u niet kan ondersteunen, maar alleen maar afzakken. Want u wil geen medelijden, in tegendeel, ze moet u moed, en kracht geven, zodat u weer rechtop kunt staan, want deze moed ontzeggen, dit gevoel van medelijden, hiermee kunt u niet gezond worden. In tegendeel, want aan de andere kant maakt u zich weer zorgen door te zeggen: *Moeder is bezorgd om mij, ik bezorg haar verdriet, dat kan ik niet verdragen.* Hoeveel mensen zal ik u opnoemen, die ook steeds weer omgekeerd in dit lijden vallen, die zeggen: *Door mij moet moeder lijden, ik sterf nog liever, dan dat zij nog langer moet lijden.*

Wanneer iemand van uw medemensen het slechte uit het leven, dat reeds heel ver terug ligt, steeds weer vertelt. Wat zou er gebeuren, als ik nu zo van alles zou vertellen, toen uw ouders nog leefden, hoe zij hebben geprobeerd, goeds voor u probeerden te doen, dit niet meer konden doen en hoe ze wegens u moesten lijden; hoe ze zich hebben opgeofferd – dan was er alweer een nieuw lijden. Dat moet men niet doen, aan het slechte terugdenken, aan de oorlog en daaraan, wat de een of ander een keer voor bezittingen had. Ik zeg steeds weer, rijk zijn betekend gezond zijn.

Dat is het allerbelangrijkste. Daarom is het niet nodig, er over na te denken, wat wij hebben bezeten. Zeker heb ik ooit een woning bezeten, mijn comfort gehad. Heb ik niet meer. Waarom treuren, het komt toch niet meer terug.

Daar heb ik voorheen in de kamer een klein voorbeeld gegeven, hoe het eruit ziet, als er iets wordt vernietigd. Als iemand aan het tafelkleed trekt, er is een flink geluid – en nu huil hier maar om, en nu willen we zien, of het terugkomt.

Dit wil ik jullie afnemen, dit wil ik jullie duidelijk maken. Daarom niet treuren.

Net zoals alles wordt gecreëerd, zal ook alles worden beëindigd, ook de woningen hebben hun einde gevonden. Ze waren met de grond gelijk. Dan werden ze weer opgebouwd. Men maakte ze mooi en netjes, men gaat met de tijd mee. Maar de mensen correct te maken, daar heeft nog niemand aan gedacht. Daarom zou het mijn opdracht dienen te zijn, jullie de juiste weg te wijzen.

Menigeen wacht op zijn geluk. Het is reeds lang bij hem, het dient zich reeds lang aan. Men hoeft het geluk alleen maar binnen te laten. Zolang men zich afsluit, zolang men het niet waarneemt, zolang men het andere, het verlokkelijke beter vindt, komt men ook niet tot zijn geluk.

Men moet weten, wat iemand zijn gezondheid waard is, men mag ook niet vergeten, hoe duur de ziekte was, laat staan in geld, kijk alleen maar eens naar de mooie tijd.

Dus, gooi de zorgen en plagen van je af! Ontvang dat, wat het goede, het Goddelijke is! Wanneer u goed leven wil, als u een nieuwe weg wil inslaan, dan ga deze weg, die ik jullie heb gezegd en gewezen. Dat is de weg naar God.

Hiermee wil ik afscheid van jullie nemen. Ik heb jullie mee op jullie weg gegeven, dat al jullie lijden alleen maar mentaal werd veroorzaakt. Want de mens breekt de ander af, zonder dit te willen. Maar men moet hem dit zeggen, waar het vandaan komt. En hij denkt steeds weer, ja, God heeft hem die ziekte mee op zijn weg gegeven, zodat hij moet lijden. Nee, u zelf! Iemand dwingt de ander het slechte op, zonder dat hij dit kwaad bedoelt. Maar dat is juist het verborgene, dat is het slechte, het satanische, waardoor satan zich altijd in het lichaam van de mensen kon settelen. Hiermee wil ik niet zeggen, dat jullie satanisch zijn, maar satan boort, net zoals een houtworm boort.

Hebben jullie vandaag de smaak te pakken gekregen, van hetgeen ik jullie uitvoerig mee heb gegeven. Misschien heb ik nog een keer tijd, zo niet, moeten jullie genoegen nemen, met hetgeen ik nog schriftelijk zal meegeven.

Nu weten jullie wie ik ben, zover mijn woorden. En in daden horen jullie het hier en daar en overal. Maar denk hier goed over na, hetgeen ik jullie mee op jullie weg heb gegeven en of en in hoeverre ik gelijk heb.

Een ding moeten jullie weer leren, het pure menselijke innerlijke instinct weer naar boven halen, en zich door jullie instinct weer laten leiden.

Hoe kan een mens het laten gebeuren, mij hierin te willen beïnvloeden. Iedereen heeft iets anders. Zou het dan voor mij mogelijk zijn, om aan al jullie wensen afzonderlijk te voldoen, dan zou mijn leven niet afdoende zijn dan zou ik er nog een paar duizend jaar moeten zijn.

Dus laat ik mij ook leiden, zoals de elektrische lamp ook niet kan wandelen, zij heeft haar bestaansrecht, zij krijgt stroom. Zoals ook jullie de stroom zullen ontvangen, waarbij jullie organen weer gezond kunnen worden, omdat jullie de aansluiting tot het Goddelijke werk weer hebben gevonden, omdat ik jullie de weg gewezen heb. En als jullie op deze weg aanwezig zijn, wanneer jullie daar blijven, dan hebben jullie de verbinding. Ik kan de lamp hier immers niet uitdraaien, niet op de kast leggen of op een andere plek, daar heeft ze geen aansluiting aan de elektriciteitscentrale. Ik moet de lamp in de fitting draaien, en dan pas heeft ze aansluiting. Zoals ik jullie alleen maar op de weg leidt, waarvan ik weet, dat jullie van daaruit de verbinding met het Goddelijke werk zullen hebben.

Bron:

Archief Bruno Gröning Stichting